

คำวินิจฉัยชี้ขาดความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง
ของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน

ที่ วค๑๑/๒๕๕๖ วันที่ ๒๘ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช๒๕๕๖

ตำแหน่ง และหน่วยงานที่สังกัดของคู่กรณีขณะกระทำความผิด

คู่กรณีที่ ๑	เจ้าหน้าที่พัสดุ ๑	สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล
คู่กรณีที่ ๒	นายกองค์การบริหารส่วนตำบล	สังกัด องค์การบริหารส่วนตำบล

เรื่อง การจัดทำทะเบียนพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบลไม่ชอบด้วยระเบียบของทางราชการ

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินได้รับเรื่องความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลังซึ่งคณะกรรมการวินัยทางงบประมาณและการคลังได้พิจารณาและมีมติแล้ว เพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดตามอำนาจหน้าที่ โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงจากสำนวน บันทึกสรุปสำนวนของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสำนวน และรายงานการพิจารณาความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลังของคณะกรรมการวินัยทางงบประมาณและการคลังแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า

องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดซื้อเสื่อกันหนาวตามบันทึกตกลงซื้อ เลขที่ ๑๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๔ จำนวน ๑,๐๐๐ ตัว เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท จากร้าน ต. เมื่อมีการส่งมอบพัสดุในวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๔ คณะกรรมการตรวจรับพัสดุได้ทำการตรวจรับพัสดุโดยมีความเห็นว่า มีการส่งมอบพัสดุ มีปริมาณและขนาดถูกต้องครบถ้วน จึงได้ตรวจรับพัสดุตามบันทึกตกลงซื้อดังกล่าวไว้ถูกต้องแล้ว เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๕๔ และองค์การบริหารส่วนตำบลได้เบิกจ่ายเงินตามฎีกาเบิกเงินตามงบประมาณรายจ่าย เลขที่คลังรับ ๘๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๔ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ขายรับเงินจำนวนดังกล่าวไปเรียบร้อยแล้วเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๔ คู่กรณีที่ ๒ ในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนตำบลได้นำเสื่อกันหนาวไปแจกจ่ายตามรายชื่อของราษฎรที่แสดงความจำนง จำนวน ๑,๐๐๐ คน โดยคู่กรณีที่ ๑ ในฐานะเจ้าหน้าที่พัสดุ มิได้ดำเนินการจัดทำทะเบียนคุมการเบิกจ่ายพัสดุก่อนเป็นเหตุให้รายชื่อราษฎรผู้รับแจกเสื่อกันหนาวที่แสดงความจำนงได้รับจริง จำนวน ๕๙๖ คน รายชื่อราษฎรที่แสดงความจำนง ๔๐๔ คน ไม่ได้รับเสื่อกันหนาว โดยยืนยันว่าลายมือชื่อที่เซ็นรับมิใช่ลายมือชื่อของตน เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายทั้งสิ้น จำนวน ๔๐,๔๐๐ บาท ซึ่งกรณีนี้ คู่กรณีที่ ๑ ถูกดำเนินการทางวินัยแล้ว เห็นควรลงโทษภาคทัณฑ์ แต่มีเหตุอันควรลดโทษเป็นว่ากล่าวตักเตือน ตามหนังสือว่ากล่าวตักเตือน ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๔

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ได้พิเคราะห์ข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวน ประกอบข้อกฎหมายแล้วเห็นว่า มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยรวม ๒ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ ๑ คู่กรณีที่ ๑ เป็นเจ้าหน้าที่มีหน้าที่จัดทำบัญชีหรือทะเบียนพัสดุ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๗๓ และเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า องค์การบริหารส่วนตำบลได้แต่งตั้งให้คู่กรณีที่ ๑ เป็นพนักงานส่วนตำบล ตำแหน่งเจ้าหน้าที่พัสดุ ระดับ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ ๑๖๖/๒๕๔๘ เรื่อง แต่งตั้งบุคคลเข้ารับราชการเป็นพนักงานส่วนตำบล ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๘ จึงถือได้ว่าคู่กรณีดังกล่าวเป็น “เจ้าหน้าที่” ตามคำนิยามที่กำหนดไว้ในระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓ แล้ว

มีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีที่ ๑ มีหน้าที่จัดทำบัญชีหรือทะเบียนพัสดุ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๗๓ (๑) ได้กำหนดว่า เมื่อเจ้าหน้าที่พัสดุได้รับมอบพัสดุแล้ว ให้ดำเนินการลงบัญชีหรือทะเบียนเพื่อควบคุมพัสดุแล้วแต่กรณี แยกเป็นชนิดและแสดงรายการตามตัวอย่าง ที่อธิบดีกำหนด โดยให้มีหลักฐานการรับเข้าบัญชีหรือทะเบียนไว้ประกอบรายการด้วย ประกอบหลักเกณฑ์ว่าด้วยการตั้งงบประมาณเพื่อช่วยเหลือประชาชนตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๖ (๒) ก ที่ให้มีการทำบัญชีควบคุมการรับ - จ่ายพัสดุเมื่อจัดซื้อตามระเบียบแล้ว และต้องระบุรายชื่อผู้ได้รับแจกพร้อมลายมือชื่อในทะเบียนเพื่อเป็นหลักฐานการเบิกจ่ายเงิน ทุกครั้งด้วย ดังนั้น เมื่อคู่กรณีที่ ๑ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่พัสดุข้างต้นแล้ว จึงเป็นหน้าที่โดยตรงของคู่กรณีที่ ๑ ในการจัดทำบัญชีหรือทะเบียนพัสดุเพื่อให้มีการควบคุม เก็บรักษาพัสดุให้ถูกต้องครบถ้วน ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดังนั้น จึงถือได้ว่าคู่กรณีที่ ๑ เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีหรือทะเบียนพัสดุตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๔๖ แล้ว

มีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีที่ ๑ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๗๓ และเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดซื้อเสื่อกันหนาวตามบันทึกตกลงซื้อ เลขที่ ๑๘/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๙ จำนวน ๑,๐๐๐ ตัว เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท จากร้าน ต. ผู้ขาย และมีการส่งมอบพัสดุในวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๔๙ คณะกรรมการตรวจรับพัสดุได้ทำการตรวจรับพัสดุ โดยมีความเห็นว่าการส่งมอบพัสดุมีปริมาณและขนาดถูกต้องครบถ้วน จึงได้ตรวจรับพัสดุตามบันทึกดังกล่าวไว้ถูกต้องแล้วในวันเดียวกัน และองค์การบริหารส่วนตำบลได้เบิกจ่ายเงินตามฎีกาเบิกเงินตามงบประมาณ รายจ่าย เลขที่คลังรับ ๘๙/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๙ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ขายรับเงินจำนวนดังกล่าวไปเรียบร้อยแล้ว แต่คู่กรณีที่ ๑ ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่พัสดุ ๑ กลับมิได้ดำเนินการจัดทำทะเบียนคุม การเบิกจ่ายพัสดุดังกล่าวแต่อย่างใด ต่อมาได้มีการนำเสื่อกันหนาวไปแจกจ่ายให้แก่ราษฎรตามรายชื่อที่มีการแสดงความจำนงไว้ จำนวน ๑,๐๐๐ คน โดยมีราษฎรที่แสดงความจำนงไว้และได้รับแจกเสื่อกันหนาวจริง

เพียง ๕๙๖ คน ส่วนราษฎรที่แสดงความจำนงไว้ จำนวน ๔๐๔ คน ไม่ได้รับแจกเสื้อกันหนาว แม้คูกรณีที่ ๑ จะอ้างว่าไม่เคยได้รับมอบเสื้อกันหนาวจากคณะกรรมการตรวจรับพัสดุและเป็นการปฏิบัติตามคำสั่งด้วยวาจา ของคูกรณีที่ ๒ ก็ตาม แต่คูกรณีที่ ๑ ก็รับว่าเป็นผู้จัดทำเอกสารเกี่ยวกับการจัดซื้อ การขออนุมัติจัดซื้อ และเป็นผู้จัดทำใบตรวจรับพัสดุ และรับว่าในขั้นตอนการแจกจ่ายนั้นไม่เคยตรวจนับเสื้อกันหนาวและไม่ทราบว่ามีเสื้อกันหนาว จำนวน ๑,๐๐๐ ตัว จริงหรือไม่ และมีการจัดซื้อจริงหรือไม่ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่าคูกรณีที่ ๑ มิได้ใส่ใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ในการจัดทำทะเบียนคุมการเบิกจ่ายพัสดุ (เสื้อกันหนาว) ให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผนของทางราชการและเพื่อป้องกันความเสียหายหรือการรั่วไหลที่อาจจะเกิดขึ้นแต่อย่างใด การกระทำของคูกรณีที่ ๑ จึงเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุ ขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๗๓ (๑) ข้อ ๗๔ และข้อ ๗๕ ประกอบ หลักเกณฑ์ว่าด้วยการตั้งงบประมาณเพื่อช่วยเหลือประชาชนตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๖ (๒) ก เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ จำนวน ๔๐,๔๐๐ บาท เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๔๖ ประกอบข้อ ๕ ต้องรับโทษปรับทางปกครองชั้นที่ ๒ แต่เนื่องจากความผิดดังกล่าว เป็นความผิดที่มีอัตราโทษชั้นที่ ๒ และปรากฏข้อเท็จจริงว่าในขณะกระทำผิดคูกรณีที่ ๑ ได้ย้ายมาปฏิบัติงาน ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่พัสดุได้ไม่เกินหกเดือน และไม่เคยกระทำความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง ตามระเบียบนี้มาก่อนจึงเข้าหลักเกณฑ์การรอลงโทษ โดยให้รอลงโทษปรับทางปกครองแก่คูกรณีที่ ๑ เป็นเวลา ๒ ปี ตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๑๔ ถ้าคูกรณีที่ ๑ ได้กระทำความผิดตามระเบียบนี้่อีกภายในระยะเวลาสองปีนับแต่คณะกรรมการ ตรวจเงินแผ่นดินสั่งให้รอลงโทษปรับทางปกครอง ให้นำโทษที่รอไว้มารวมกับโทษที่จะลงในครั้งหลังด้วย ถ้าหากปรากฏว่าไม่มีการกระทำความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลังอีกภายในระยะเวลาสองปีดังกล่าว ก็ให้คูกรณีที่ ๑ พ้นจากโทษที่ได้สั่งให้รอลงโทษปรับทางปกครองไว้นั้น

ประเด็นที่ ๒ คูกรณีที่ ๒ เป็นเจ้าหน้าที่ มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดกับคูกรณีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชา หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณ และการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓ “เจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงาน ประเภทอื่นของหน่วยรับตรวจ แต่ไม่รวมถึงข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ การเมือง การที่คูกรณีที่ ๒ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล สังกัดองค์การบริหาร ส่วนตำบล ซึ่งถือเป็นผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่นของหน่วยรับตรวจ และตำแหน่งดังกล่าวมิใช่ข้าราชการการเมือง ตามกฎหมายว่าด้วยข้าราชการการเมือง ดังนั้น คูกรณีที่ ๒ จึงเป็น “เจ้าหน้าที่” ตามระเบียบดังกล่าวแล้ว นอกจากนี้คูกรณีที่ ๒ ยังเป็นผู้มีอำนาจสั่ง อนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๔๘ เตรส และเป็นผู้มีอำนาจสั่งซื้อ สั่งจ้าง ตามระเบียบ กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงถือได้ว่า

คู่กรณีที่ ๒ มีฐานะเป็น “ผู้บังคับบัญชา” ตามคำนิยามที่กำหนดไว้ในระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๓ แล้ว

มีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คู่กรณีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชามีส่วนร่วมในการกระทำความผิดกับคู่กรณีที่ ๑ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามที่องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดซื้อเนื้อที่ดินตามบันทึกตกลงซื้อขายที่ ๑๘/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๔ จำนวน ๑,๐๐๐ ไร่ เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท และคู่กรณีที่ ๒ พร้อมกับเจ้าหน้าที่ได้นำเนื้อที่ดินดังกล่าวไปแจกจ่ายให้แก่ราษฎรตามรายชื่อที่มีการแสดงความจำนงไว้จำนวน ๑,๐๐๐ คน โดยคู่กรณีที่ ๑ เจ้าหน้าที่พัสดุ ๑ มิได้ดำเนินการจัดทำทะเบียนคุมการเบิกจ่ายพัสดุดังกล่าว ทำให้ราษฎรที่แสดงความจำนงไว้ จำนวน ๔๐๔ คน ไม่ได้รับแจกเนื้อที่ดิน เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายเป็นเงิน ๔๐,๔๐๐ บาท นั้น

แม้คู่กรณีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของคู่กรณีที่ ๑ จะมีได้ดำเนินการให้คู่กรณีที่ ๑ ผู้ใต้บังคับบัญชา จัดทำบัญชีหรือทะเบียนพัสดุ หรือจัดทำทะเบียนคุมการเบิกจ่ายพัสดุของเนื้อที่ดินที่จัดซื้อมาก็ตาม แต่คู่กรณีที่ ๒ ในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนตำบลก็หาใช่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในการควบคุมสั่งการให้คู่กรณีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวแต่อย่างใดไม่ ประกอบกับระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๗๔ กำหนดว่า การเบิกพัสดุจากองค์การบริหารส่วนตำบลให้หัวหน้าหน่วยงานที่ต้องการใช้พัสดุนั้นเป็นผู้เบิก และให้ประธานกรรมการบริหารหรือผู้ที่ประธานกรรมการบริหารมอบหมายเป็นผู้ส่งจ่ายพัสดุ และข้อ ๗๕ กำหนดว่า ให้เจ้าหน้าที่พัสดุซึ่งเป็นผู้จ่ายพัสดุดูตรวจสอบความถูกต้องของใบเบิกและเอกสารประกอบ แล้วลงบัญชีหรือทะเบียนทุกครั้งที่มีการจ่ายและเก็บใบเบิกจ่ายไว้เป็นหลักฐานด้วยแต่ไม่ได้กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบแต่ประการใด เมื่อคู่กรณีที่ ๒ มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ไม่ถูกต้องของคู่กรณีที่ ๑ พฤติการณ์ดังกล่าวจึงไม่อาจถือได้ว่า คู่กรณีที่ ๒ ในฐานะผู้บังคับบัญชามีส่วนร่วมในการกระทำความผิดกับคู่กรณีที่ ๑ ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในสำนวนไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าการกระทำของคู่กรณีที่ ๒ เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๔๖ ประกอบข้อ ๔๔ ให้อยู่ดีเรื่องกับคู่กรณีที่ ๒

ฉะนั้น อาศัยเหตุดังได้วินิจฉัยมาประกอบอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ และมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบข้อ ๓๐ ของระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวิธีพิจารณาความผิดวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐๑ วรรคสอง และมาตรา ๓๐๒ (๓) คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจึงมีคำวินิจฉัยชี้ขาด ดังนี้

๑. การกระทำของคู่กรณีที่ ๑ เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๔๖ ประกอบข้อ ๕ ต้องรับโทษปรับทางปกครองชั้นที่ ๒ แต่เนื่องจากความผิดดังกล่าวเป็นความผิดที่มีอัตราโทษชั้นที่ ๒ และขณะกระทำความผิดคู่กรณีที่ ๑ ได้ย้ายมา

ปฏิบัติงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่พัสดุได้ไม่เกินหกเดือน ประกอบกับไม่เคยกระทำความผิดวินัยทางงบประมาณ และการคลังตามระเบียบนี้มาก่อน จึงเข้าหลักเกณฑ์การรอกการลงโทษ โดยให้รอกการลงโทษปรับทางปกครอง แก่คู่กรณีที่ ๑ เป็นเวลา ๒ ปี ตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๑๔

๒. การกระทำของคู่กรณีที่ ๒ ไม่เป็นความผิดตามระเบียบคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยวินัยทางงบประมาณและการคลัง พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๔๖ ประกอบข้อ ๔๙ ให้ยุติเรื่องกับคู่กรณีที่ ๒

นางสาวประไพร์ อังกินันท์

รองผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน รักษาการแทน

ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ใช้อำนาจหน้าที่แทน

คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน